

Sygn. akt I C 251/15 (poprzednio V C upr 148/15)

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Miliczu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Grażyna Wójcik

Protokolant: Agnieszka Hasiak

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2015 r. w Miliczu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) w K.

przeciwko M. J.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. kosztami postępowania obciąża stronę powodową w zakresie przez nią poniesionym.

Sygn. akt I C upr 251/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) (...) w K., działając przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, w dniu 24 marca 2015 r. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. J. kwoty 8 000,95 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 7 720,83 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną z (...) Bank S.A. we W. (następnie (...) Bank S.A. we W.) w dniu 15 grudnia 2004 r. umowy kredytu o nr (...). Strona pozwana nie wywiązała się z warunków tej umowy, co doprowadziło do zakończenia umowy. W dniu 30 kwietnia 2013 r. wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanego wierzytelności na rzecz powoda zgodnie z art. 509 k.c., o czym pozwany został zawiadomiony. Zobowiązanie pozwanego na dzień sporządzenia pozwu wynosi: 8 000,95 zł, na co składa się: 3 107,47 zł zaległej części kapitału, 4 613,36 zł sumy odsetek od kapitału naliczonych od dnia następnego po dacie wymagalności do dnia sporządzenia pozwu, 280,12 zł kosztów dochodzenia zaległej należności, naliczonych zgodnie z warunkami umowy. Strona powodowa podkreśliła, że wzywała pozwanego do zapłaty dochodzonej kwoty ale bezskutecznie.

Pozwany – prawidłowo wezwany - nie stawił się na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozew ani nie żądał rozpoznania sprawy pod jego nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 grudnia 2004 r. pozwany M. J. zawarł z (...) Bank S.A. w W. I Oddział we W. umowę pożyczki nr (...), opiewającej na kwotę 3 577,18 zł. Termin spłaty pożyczki został ustalony na dzień 15 grudnia 2006 r.

(dowód: umowa z 15.12.2004 r. k. 4-5)

W 2010 r. w ramach połączenia w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. (...) Bank S.A. we W. przejął cały majątek (...) Bank S.A.

(dowód: odpis KRS k. 9-16)

W dniu 14 czerwca 2013 r. strona powodowa sporządziła pismo dotyczące zawiadomienia pozwanego o przelewie wierzytelności i wezwania do zapłaty zadłużenia.

(dowód: pismo strony powodowej k. 3)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontrydiktoryjny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania. To one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik. Mają bowiem obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem w rozpatrywanej sprawie na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania zasadności powództwa i wysokości dochodzonego roszczenia. Strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, będącego radcą prawnym i dlatego Sąd przyjął odpowiednio wysoki miernik staranności po stronie powodowej co do konieczności podejmowania czynności procesowych, uwzględniający zawodowe kwalifikacje pełnomocnika.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z treści przepisu art. 509 k.c., który stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Pamiętać należy, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

Strona powodowa, formułując żądanie zaoferowała jako materiał dowodowy dokumenty w postaci umowy pożyczki, odpis KRS dotyczący wierzyciela pierwotnego oraz wezwanie do zapłaty i zawiadomienie o cesji.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił uwzględnić żądania pozwu. Przede wszystkim strona powodowa nie wykazała, że przysługuje jej legitymacja czynna w niniejszej sprawie. Brak bowiem materiału dowodowego potwierdzającego skuteczne przejście uprawnień co do spornej wierzytelności z pierwotnego wierzyciela na rzecz powoda. Powodowy Fundusz nie przedłożył umowy przelewu wierzytelności. Zaoferowane zawiadomienie o cesji wierzytelności, nie jest w tym zakresie wystarczające. Nie wiadomo nawet czy pismo to zostało skutecznie doręczone pozwanemu.

Niezależnie od powyższego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie również z innych powodów. Dołączona do pozwu źródłowa umowa pożyczki nie stanowi wystarczającej podstawy do uwzględnienia żądania pozwu. Wynika z niej jedynie wysokość pożyczonej kwoty i sposób jej spłaty. Brak natomiast dokumentów potwierdzających wysokość rzeczywistego zadłużenia pozwanego, datę wypowiedzenia umowy, sposób i okres wyliczenia odsetek. Nie została również wykazana podstawa naliczania i wysokość kosztów upomnień i wezwań. Uniemożliwia to dokonanie weryfikacji żądania przez Sąd.

Zgodnie z art. 339 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przy czym w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych

pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W niniejszej sprawie - w świetle powyższych rozważań - takie wątpliwości zachodziły, co obligowało Sąd do przeprowadzenia postępowania dowodowego, które jednak nie pozwoliło uznać dochodzonego żądania za wykazane.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zawarte w pkt II sentencji wyroku wydano na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c.